

МАКЕДОНСКА ТРИБУНА

ОРГАНЪ НА СЪЮЗА НА МАКЕДОНСКИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ ОРГАНИЗАЦИИ

ВЪ СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ И КАНАДА

THE MACEDONIAN TRIBUNE

PHONE RILEY 2157

ORGAN OF THE UNION OF THE MACEDONIAN POLITICAL

ORGANIZATIONS OF THE UNITED STATES AND CANADA

МАЙ 16, 1929 ГОД.

ГОД. 3-ТА БРОИ 119

INDIANAPOLIS, IND.

VOL. 3, NUMBER 119

MAY 16, 1929

ДЕНЬТЪ НА БЪЛГАРСКАТА КНИГА И МАКЕДОНИЯ

Книгата е нѣщо, нагледъ — обикновено, но въ сж-шность — велико, свето! Книгата е писмо, мисль. Тя е и воля за животъ — за развитие и напрѣдкъ. Едно врѣме, когато не бѣ още измислено книгопечата-нето, хората сж пишели съ ржка по кожи, а още въ по-старо врѣме, отъ незапомнено врѣме, човѣкътъ е дращель съ твърдъ прѣдметъ по камъни, по плочи, по скали, да изкаже и прѣдаде на другитѣ о-нова, което е родила мисльта му отъ нѣкое наблю-денне или прѣживѣване.

Човѣкътъ, откато е човѣкъ, непрѣстанно търси да узнае, да научи, какво е около него, какво е било и какво ще бжде, за него самия и за другитѣ. Отъ като е човѣкъ, мисли, разсждава и пише. Мисли му се раждатъ и той ги занисва и други като него — зна-ятъ, що е той мислялъ. Пѣкъ и той да узнае, що дру-ги сж мислили. Така той крѣпне, той се развива, той се усвѣршенствува и напрѣдва.

Така и съ народитѣ. Всѣки народъ, откато се е съзналъ като особенъ отъ другитѣ народи и откато е заживѣлъ особенъ, свой народенъ животъ, започва по свой начинъ да мисли, за свои нѣща да мисли и по свой начинъ да изказва своитѣ мисли за всичко. Така единъ народъ се самосъзнава, така крѣпне, развива се и напрѣдва. Съ свое писмо, съ своя книга, съ своя книжнина.

Така, има нѣмска книга, френска, английска, рус-ка, шведска, италиянска, българска, турска, грѣцка книга и прочее.

За единъ народъ книгата, писмото му, сж най-не-обходимото нѣщо за развитие и напрѣдкъ.

Затова, народъ, който почита себе си и мисли за бждещето си, почита своята книга и прави всичко, за да може тя да събира все по-вече мждрость, все по-вече свѣтлина, така нужди за ржководството на е-динъ народъ къмъ добро и успѣхи.

За да се засили обичьта и интереса къмъ бъл-гарската книга на самия български народъ, та чрѣзъ по-висока просвѣта и по-дълбока мждрость да може той да приготви свѣтли бжднини за българщината и да спомогне за общочовѣшкия напрѣдкъ, наредили сега въ България да се отпразднува день на българ-ската книга.

Вѣстницитѣ пишатъ, че много тържествено ста-нало това отпразднуване, чели се сказки, показвали се на народа стари и нови български книги. Радвалъ се народътъ, като виждалъ, какъ много, колко хуба-во и колко благородно сж мисльли безброй негови синове за човѣка, за народа, за човѣчеството. И, не ще съмнѣние, изпльвала се съ гордость, съ сила нова душата на българина.

Въ тия дни, обаче, въ Македония — тамъ, кждѣ-то ще дочуять за този празникъ — въ България, въ Америка и навсѣкждѣ, кждѣто живѣять македонци, ще легне въ душата нова мьсла на скрѣбъ. Ще си по-мисли и ще си каже всѣки македонецъ: та не бѣха ли синове на Македония първитѣ светѣ бротя, които да-доха българското писмо още прѣди 1600 години на много милиони славяни? Не се ли разнесе искрата на новото българско съзнание и на борбата за народни свободи отъ Паницевата история, писана при шума на македонското море при Света гора, до Солунъ? Не пламна ли въ Македония огъня на българското наци-онално пробуждане? Не се ли водиха масови народни борби въ тая земя заради светостьта на българското писмо, на българската книга?

Кждѣ е сега това писмо, кждѣ е сега тая книга въ Македония, въ земята ни останала подъ сърби и подъ гърци! Македонския българинъ бѣ жаденъ за про-свѣта, за култура, за развитие. Съ мжки, въ робство, при лишения той не прѣставаше да мисли и да жер-твува за своята просвѣта. Книгата, писмото за него бѣ и е свещено. Той го смѣта за най-доброто и най-цѣлното орждие за развитие и усвѣршенствуване.

Но, дойдоха християни — варвари, поругаха се съ това свето негово орждие за напрѣдкъ, отнесоха му го и му заповѣдаха да стои въ мракъ и да не смѣ да потърси свѣтлина.

Но жаждата на македонца за свѣтлина му по-стави въ ржката друга сила и днесъ свѣтътъ е сви-дѣтель на едно странно нѣщо: Македония дава непо-силни жертви, за да си възвърне своята книга, за да се издигне чрѣзъ нея като културна сила — и тая нейна борба се нарича отъ днешнитѣ ѣ владѣтели варвар-ска. — нарича се отъ ония, които сами по най-варвар-ски начинъ сж ѣ отнели възлюбленото, свещеното о-рждие за духовно развитие и напрѣдкъ — писмото, книгата.

Македония сега не участвува съ радость въ деньтъ на българската книга, но ще дойде непрѣмен-но деньтъ, когато тя ще празднува възврщането за нея на българската книга заедно съ поражението на нейнитѣ похититѣли.